

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3CoCsp/8/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8122204760
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8122204760.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členov senátu JUDr. Mariany Muránskej a JUDr. Martina Barana v spore žalobcu: Rozhlas a televízia Slovenska, so sídlom Mlynská dolina, 845 45 Bratislava, IČO: 47 232 480, proti žalovanému: V. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. XX, XXX XX W., o zaplatenie 592,36 eura s prísl., o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 14.10.2022 č. k. 20Csp/77/2022-27 takto jednohlasne

rozhodol:

Zrušuje rozsudok vo výroku II. a III. a v rozsahu zrušenia sa vec vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Rozhlas a televízia Slovenska (v texte aj žalobca, prípadne RTVS) je verejnoprávnou inštitúciou, zameranou hlavne na vysielanie televíznej a rozhlasovej služby vo verejnom záujme (§ 3, § 5 z. č. 532/2010 Z.z. o Rozhlase a televízii Slovenska; v texte aj zákon o RTVS).

2. RTVS sa v predmetnej veci domáha zaplatenia úhrady za svoju službu, za obdobie od 01.04.2008 do 31.07.2018 („žalované obdobie“ s argumentáciou, že za služby je povinný platiť každý odberateľ elektriny mesačne (§ 3 z. č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska; v texte aj „zákon o úhradách“). Za žalované obdobie ide o sumu 575,36 eur (124 mesačných predpisov za žalované obdobie x 4,64 eur), ako aj zaplatenie poštovného vo výške 1,85 eur a zmluvnej pokuty vo výške 17 eur. Dlh žalovaného by mal predstavovať nedoplatky za kontrolované obdobie od 01.04.2008 do 31.07.2018. Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie právne posúdil podľa ust. § 1, § 4 ods. 1, § 3 písm. a), § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, 2 z. č. 68/2008 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Slovenskou televíziou a Slovenským rozhlasom a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom do 31.12.2012, § 4 ods. 1, § 10 ods. 5, § 3 písm. a), § 6 ods. 1, § 7 ods. 1, 2, § 10 ods. 1, 3 z. č. 340/2012 Z.z. o úhrade za služby verejnosti poskytované Rozhlasom a televíziou Slovenska. Skonštatoval, že z vyššie citovaných zákonných ustanovení vyplýva, že povinnosť platiť úhradu má fyzická osoba, ktorú eviduje dodávateľ elektriny v evidencii odberateľov elektriny v domácnosti ako odberateľa elektriny v domácnosti v odbernom mieste pre spotrebu v byte alebo rodinnom dome. Medzi stranami nebolo sporné, že žalovanému ako odberateľovi elektriny vznikla povinnosť platiť úhrady za služby poskytované žalobcom v oblasti vysielania a televízneho vysielania vo výške 4,64 eur mesačne. Za žalované obdobie od 01.04.2008 do 31.07.2018 mal žalovaný poukázať úhrady v celkovej výške 575,36 eur (124 x 4,64 eur), pričom podľa prehľadu predpisov a platieb, žalovaný za uvedené obdobie neuhradil ani jednu platbu. Žalovanému tak vznikol dlh, ktorý predstavuje 124 neuhradených mesačných predpisov vo výške 575,36 eur, zároveň žalobcovi vzniklo oprávnenie požadovať okrem zaplatenia sumy 575,36 eur, aj zaplatenie poštovného vo výške 1,85 eur a zmluvnej pokuty vo výške 17 eur.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalobcovi priznal proti neúspešnému žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný s tým, že žiada, aby písomnosti mu súd zasielal na adresu V. XX, XXX XX W..

5. K odvolaniu sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný v odvolaní neuviedol žiadne nové skutočnosti, ktoré by mohli mať vplyv na nárok žalobcu a žalovanú sumu, a preto zotrváva na svojich predchádzajúcich vyjadreniach. Navrhuje rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

6. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad upravených v ust. § 379 a nasl. Civilného sporového poriadku, bez nariadenia pojednávania a zistil, že rozsudok je dôvodné zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

7. V otázke právneho posúdenia spotrebiteľského vzťahu, ktorý nepochybne existuje medzi stranami sporu, odvolací súd poukazuje na skoršie rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/93/2017-45 zo dňa 29.05.2018, ktorého dôvody a závery sú plne aplikovateľné aj na prejednávajúcu vec a od týchto záverov nebolo dôvodné ustúpiť.

8. Otázka spotrebiteľskej povahy veci je relevantná najmä pokiaľ ide o použitie ustanovení zákona týkajúcich sa poučovacej povinnosti zo strany súdu, najmä vhodného spôsobu poučenia spotrebiteľa nad rámec všeobecnej poučovacej povinnosti, poučenia o viacerých možnostiach zastupovania, poučenia aj o iných spôsoboch účelnej obrany (§ 292 CSP). Povaha právnej veci má ďalej význam aj pri otázke prihladenia na premlčanie aj bez návrhu, pri aplikácii osobitných ustanovení o dokazovaní, pri oslobodení od platenia súdneho poplatku a ďalších procesných odlišnostiach v sporoch so slabšou stranou sporu. Aj z týchto dôvodov je posúdenie skutočností, či sa na takýto spor strán použijú ustanovenia ohľadom spotrebiteľských sporov, veľmi dôležitou.

9. Nemali by byť pochybnosti o existencii práva žalobcu na úhradu za služby verejnosti s jej príslušenstvom.

10. Odvolací súd bral na to zreteľ, najmä na fakt, že pre občanov niet obligatórnej (povinnej) právnej pomoci odborníkom na právo a „návšteva“ advokáta spojená s nákladmi prevyšujúcimi predmet drobného sporu na prvý pohľad pôsobí odradzujúco, najmä ak náklady nielenže môžu prevyšovať spornú sumu, ale nemusia byť nakoniec ani priznané (porov. čl. 16 nariadenia EP a Rady (ES) č.861/2007 z 11.júla 2007, ktorým sa upravuje Európske konanie s nízkou hodnotou sporu „Súd alebo tribunál neprisúdi úspešnej strane trovy, ktoré sú neprimerané voči pohľadávke“).

11. Otázku, či ide o spotrebiteľskú právnu vec považuje odvolací súd za zásadnú a od jej vyriešenia závisí aj výsledok sporu. V analogických prípadoch súdy nepriznali prijímateľom predmetnej služby status spotrebiteľa (porov. napr. rozhodnutie KS v Banskej Bystrici z 31.10.2017 č.k. 12Co/282/2017).

12. Existuje súvislosť medzi službou verejnoprávneho vysielania a sporným poplatkom, či úhradou (tiež „koncesionársky poplatok“), aj keď povinnosť zaplatiť tento poplatok nevyplýva z bezprostredného poskytnutia služby, ktorej priamu hodnotu by tento poplatok či úhrada predstavovala, ale tento poplatok súvisí výlučne s uzavretou zmluvou o dodávke elektrickej energie bez prípadnej súvislosti s preukázanou držbou televízneho prijímača, či rozhlasového aparátu.

13. Samotný prístup k takejto službe, tiež možno povedať, že je voľným a nepodlieha zaplateniu tohto poplatku ako v prípade napr. zaplatenia poplatku za službu prijímania kódovaných televíznych staníc, kedy až zakúpením príslušného kódovacieho zariadenia možno sledovať takéto televízne vysielanie.

14. Ak by sa mala dať odpoveď na povahu vzťahu čo možno najstručnejšie, tým elementárnym dôvodom na podporu spotrebiteľskej povahy veci je fakt, že aj v prípade RTVS - vysielacej služby ide o službu, a ak ju žalovaná neprijala na obchodné účely (tiež profesiu či zamestnanie), tak ide čisto o spotrebu služby.

15. Samotný fakt, že zákonodarca nezvolil zmluvný systém, napr. povinné zmluvné prijímanie predmetnej vysielacej služby, nemôže byť prekážkou pre to, aby státisíce občanov stratili status konzumentov služby. Naopak, svojím spôsobom legislatívne vnútenie televíznej a rozhlasovej služby je jedna z okolností, ktoré majú potenciál ovplyvniť v budúcnosti posudzovanie obchodných praktík RTVS,

či nie sú nekalé. Ako RTVS priznáva, aj keď len sčasti, predsa len aj ona podniká a robí tak v rámci poskytovania služby širokým vrstvám obyvateľstva.

16. Odvolací súd teda nijako nespochybňuje mimoriadne významné (doslova poslanie) verejnoprávnej RTVS, no bolo by príliš odvážne konštatovať, že RTVS sa za žiadnych okolností nemôže dopustiť nekalých obchodných praktík, ktorých nosnú reguláciu obsahuje práve Spotrebiteľský kódex. Ak je ale tomu tak, tak na druhej strane sú tu občania ako konzumenti služby očakávajúci, že v prípade nekalej obchodnej praktiky budú na žalobcu dopadať ochranné normy spotrebiteľského práva.

17. Právne predpisy o ochrane spotrebiteľov pred nekalou praxou sú potencióálne vo vzťahu k širokým vrstvám obyvateľstva tými, ktoré dávajú odpoveď o možných spotrebiteľských konzekvenciách vzťahu medzi RTVS a prijímateľmi (konzumentmi) predmetnej transmisijnej služby. Smernica Rady 93/13 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách nie je pritom jedinou smernicou spotrebiteľského práva. To na margo odvolacích argumentov žalobcu, ktorý ako predpoklad spotrebiteľskoprávnej ochrany považuje len a len existenciu zmluvy.

18. Nie je úlohou súdu detektívne vyhľadávať potencióálne možné nekalé obchodné praktiky podľa spotrebiteľského kódexu a s tým spojenú existenciu spotrebiteľa. Fakt je ale ten, že úijné predpisy a implementované vnútroštátne právo nevychádzajú z nejakého uzavretého okruhu nekalých obchodných praktík. Zákon ani nemôže byť natoľko kauzistický, aby postihol všetky rozmanitosti života a postihol všetky do úvahy prichádzajúce možné nečestnosti (porov. príkladmo vypočítané nekalé obchodné praktiky podľa prílohy k Spotrebiteľskému kódexu a Smernice 2005/29, napr. „agresívnu praktikou je okrem iného zahrnutie priameho nabádania pre deti do reklamy, aby si kúpili alebo aby presvedčili svojich rodičov alebo iných dospelých, aby im kúpili propagované produkty).

19. Za takýchto okolností, ak niet legislatívne uzavretého okruhu do úvahy prichádzajúcich obchodných praktík, ktoré môžu byť nekalé, tak ani čiastočne podnikajúceho žalobcu ako poskytovateľa služby širokým vrstvám obyvateľstva nemožno vylučovať z okruhu subjektov povinných dodržiavať zákaz nekalých obchodných praktík. Žalobca je dodávateľom služby a súčasne protipólom - protistranou spotrebiteľom verejnej transmisijnej služby bez ohľadu na to, či dôjde ku kolízii s normami na ochranu spotrebiteľa. Ani pri vzťahoch, v rámci ktorých niet pochybností o ich spotrebiteľskej povahe (úverové, poisťné a ii), spotrebiteľský vzťah nevzniká až porušením práva ale už jeho založením.

20. Inými slovami tiež povedané, žalobca sa nestáva dodávateľom spotrebiteľskej služby až momentom, keď použije nekalú obchodnú praktikú v rozpore s legislatívou implementovanou na základe Smernice 2005/29 „o nekalých obchodných praktikách“, ale už v čase, keď do vzťahu, z ktorého takáto praktika môže vzišť vstúpi, a to bez ohľadu na formu vzniku vzťahu, teda vrátane jeho založenia zákonom. O to viac, ak právny vzťah s cieľom poskytovať službu širokým vrstvám obyvateľstva (nepodnikateľom) má zmluvný základ nevynímajúc zmluvu o dodávke elektriny so všetkými jej vedľajšími, náhodilými zložkami (accidentalia negotii) a ďalšími súvisiacimi vzťahmi.

21. Ide o odvodený záväzok vo vzťahu k verejnoprávnej inštitúcii. Ak by sa aj pripustila možnosť, že nejde o spotrebiteľský vzťah, potom za relevantné treba považovať vzťahy aj len súvisiace. V tomto smere zákon zaraďuje pod režim spotrebiteľského práva nielen spory zo spotrebiteľských zmlúv, ale aj spory súvisiace so spotrebiteľskou zmluvou (porov. slovo súvisiaci so spotrebiteľskou zmluvou v § 290 CSP).

22. Napriek skutočnosti, že vzťah priamo medzi platiteľom úhrady a RTVS nevznikol tým najbežnejším spôsobom („zmluvou“), nemožno prehliadať skutočnosť, že podmienkou jeho vzniku je uzavretie „štandardnej“ spotrebiteľskej zmluvy. Ak teda tento „pridružený vzťah“ má byť nejakým spôsobom právne posúdený, zrejme musí byť posúdený v súlade s prvotnou zmluvou (o dodávke elektriny), od ktorej sa odvíja a ktorá spotrebiteľskou zmluvou nepochybné je.

23. Záver o spotrebiteľskej povahe právneho vzťahu medzi sporovými stranami podporujú aj argumenty právnej logiky, konkrétne argumentum a contrario. Ak by súd prijal právny záver, v zmysle ktorého RTVS nemá postavenie dodávateľa, poprel by tým judikatúru Súdneho dvora Európskej únie o vymedzení dodávateľa v prípadoch poskytovania služieb verejnoprávnymi korporáciami (napr. C-147/16). Z obsahu súdneho spisu je zároveň zrejmé, že žalovaná nevystupuje v právnom postavení fyzickej osoby, ktorá

koná v rámci svojej podnikateľskej alebo obchodnej činnosti. Potom sa zákonite natíska otázka, aký status žalovaná potom má.

24. K otázke verejnoprávnosti dodávateľa služieb zaujal postoj aj Súdny dvor. Aj na belgickú školu ako inštitúciu s verejnou formou vlastníctva, ktorá študentke poskytla úver dopadá smernica Rady 93/13 ES (C-147/16). Obdobný záver vyplýva aj z rozsudku SD EU vo veci C-59/2012 BKK Mobil Oil Korperschaft des öffentlichen Rechts proti Zentrale Zur Bekämpfung unlauteren Wettbewerbs, v ktorom Súdny dvor EÚ skonštatoval, že Smernica 2005/29/ES o nekalých obchodných praktikách podnikateľov voči spotrebiteľom na vnútornom trhu, ktorou sa mení smernica Rady 84/450/EHS, sa má vykladať v tom zmysle, že do jej osobnej pôsobnosti patrí verejnoprávny subjekt poverený úlohou všeobecného záujmu, ako je správa zákonného systému zdravotného poistenia.

25. Je pravdou, že v Smernici 2005/29/ES je použitý pojem obchodník na rozdiel od pojmov predajca, či dodávateľ, ktoré používa Smernica Rady 93/13/EHS, no aj v tomto prípade sa riešila aplikácia na subjekt verejného práva, teda zdravotnú poisťovňu, v čom možno nájsť paralelu s postavením RTVS a s napĺňaním jej verejnoprospešných cieľov. Obe smernice majú cieľ zaistiť vysokú spoločnú úroveň ochrany spotrebiteľov, ako to je aj v tomto posudzovanom prípade, čo je dôvodom pre prijatie záverov ohľadom definície pôsobnosti smernice aj na subjekty verejného práva. Bližšie závery možno nájsť v návrhu generálneho advokáta Yvesa Bota zo 4.7.2013.

26. Ak teda Súdny dvor EÚ pripustil výklad, že verejnoprávne právnické osoby spadajú do rámca Smernice 2005/29/ES, je dôvodné vychádzať z toho, že verejnoprávne subjekty spadajú pod pôsobnosť aj iných smerníc, ktoré majú rovnaký cieľ, nakoľko v podstate všetky verejné právnické osoby sú založené spravidla na to, aby sledovali verejnoprospešný cieľ. Z odôvodnenia citovaných rozhodnutí vyplýva, že ani verejnoprávny subjekt, ktorý je poverený verejnoprospešnou funkciou, nemôže byť oslobodený od svojej povinnosti dodržiavať zásadné pravidlá, akými sú pravidlá odbornej starostlivosti, a to hlavne vo vzťahu k subjektom, ktoré sú zásahom štátu povinné platiť úhradu v prospech takéhoto subjektu.

27. Tomuto výkladu zodpovedá aj bod 14 odôvodnenia Smernice Rady 93/13 ES, podľa ktorého sa zohľadňujú prípadné nekalé podmienky aj pri dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby cit. „keďže členské štáty zabezpečia, aby do zmlúv neboli zahrnuté nekalé podmienky, najmä preto, že táto smernica platí tiež pre obchody, podnikanie alebo povolania verejného charakteru“. Rovnaký záver vyplýva aj z bodu 16 odôvodnenia smernice, „keďže hodnotenie nekalého charakteru podmienok podľa vybraných všeobecných kritérií najmä pri predaji alebo dodávkach verejného charakteru, ktoré zabezpečujú kolektívne služby,...“).

28. Za stavu, ak súd prvej inštancie nepriznal vzťahu medzi stranami sporu relevantnú opodstatnenosť spotrebiteľského vzťahu a následne nepostupoval v konaní so žalovaným ako so spotrebiteľom, tak pre nedostatočné poučenie spotrebiteľa v zmysle ust. § 292 CSP a pre neskúmanie opodstatnenosti žaloby žalobcu, z pohľadu ochrany práv spotrebiteľov došlo k závažnej procesnej vade, ktorá má za následok nesprávny postup okresného súdu aj napríklad v súvislosti s identifikáciou dôkazného bremena strán sporu.

29. Odvolací súd len pripomína, že doktrína legitímneho očakávania je doktrínou verejného práva, ktorá spočíva v tom, že súkromná osoba ako účastník právneho vzťahu má voči orgánu verejnej moci isté odôvodnené očakávania. Tieto odôvodnené očakávania sa vzťahujú na postup orgánu verejnej moci, prípadne rozhodnutie toho orgánu. Postup orgánu verejnej moci totiž musí byť predvídateľný (vzhľadom na právnu úpravu) a orgán nemôže v skutkovo podobných prípadoch rozhodovať rozdielne (IV. ÚS 15/2014-77 cit. „Ústavný súd pritom zdôrazňuje, že z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že rozdielna judikatúra v skutkovo rovnakých, prípadne podobných veciach, je prirodzenou súčasťou vnútroštátneho súdneho systému (v zásade každého súdneho systému, ktorý nie je založený na precedensoch ako prameňoch práva). Z hľadiska princípu právnej istoty je ale dôležité, aby najvyššia súdna inštancia pôsobila ako regulátor konfliktov judikatúry a aby uplatňovala mechanizmus, ktorý zjednotí rozdielne právne názory súdov v skutkovo rovnakých alebo podobných veciach. Pre posúdenie, či rozdielnou judikatúrou najvyššej súdnej inštancie došlo k porušeniu čl. 6 ods. 1 dohovoru, je preto rozhodujúce, či vnútroštátne právo obsahuje mechanizmus zaisťujúci koherentnosť judikatúry a či príslušný orgán tento mechanizmus fakticky a riadne využíva (pozri rozhodnutie ESLP

Beian v. Rumunsko (č. 1) zo 6. 12. 2007). V danej veci bolo podľa názoru odvolacieho súdu potrebné postupovať v súlade s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp.zn. 6Co/93/2017-45 zo dňa 29.05.2018.

30. Aj právo sprostredkované kasačným súdnym rozhodnutím nemusí byť len bezduchým formalistickým aktom, ale môže predstavovať presadzovanie ekvít a naplnenie doktríny legitímneho očakávania. V otázke hľadania a komparácie vyváženosti základných práv so zreteľom na spravodlivú úpravu pomerov medzi sporovými stranami. Odvolací súd je zástancom nepozitivistického východiska s akcentom na materiálny výkon spravodlivosti, avšak po náležitom objasnení veci, čoho výsledkom má byť spravodlivé usporiadanie pomerov.

31. Prvoradou úlohou všeobecných súdov a zmyslom občianskeho súdneho konania je nachádzanie (hľadanie) hmotného práva a spravodlivé riešenie sporov medzi účastníkmi. S touto požiadavkou sa žalobca obracia na súd s návrhom na začatie konania (žalobou), a to isté od súdu očakáva aj strana žalovaná (porov. § 1 a 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „O.s.p.“) a čl. 46 ods. 1 ústavy, pozri Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky, I. ÚS 192/2015-29 zo dňa 07.10.2015).

32. Pokiaľ žalovaný by bol čo i len z časti uplatneného nároku zo zákona oslobodený od platenia koncesionárskych poplatkov, potom takáto okolnosť sa musí prejavíť v samotnom rozhodnutí prvoinštančného súdu.

33. Stabilizovaná aplikačná prax odvolacieho súdu s preferenciou užitočnosti práva a presadzovania úprimného záujmu pri nastoľovaní spravodlivej úpravy medzi stranami sporu vedie vo svojej podstate k naplneniu fair trial procesu, čím dochádza k prestaveniu čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. So zreteľom na uvedené odvolaciemu súdu neostávalo nič iné len kasačným vybavením veci zrušiť rozsudok postupom podľa § 389 ods. 1 písm. b) CSP a podľa § 391 ods. 1, 2 CSP s vrátením veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

34. V prvom rade okresný súd musí priznať princípu ochrany slabšej zmluvnej strany právnu silu ústavného princípu (Ústavní soud připomíná, že v jeho judikatuře již byla ochrana slabší smluvní strany shledánaprincipem ústavněprávního významu, jímž se orgány veřejné moci mají v aplikační praxi povinnostířídít. Tento princip je obzvláště akcentován v oblasti právních vztahů specifického charakteru, jako jsou spotřebitelské smlouvy, vztahy vyplývající z pracovního, směnečného či nájemního práva, apod. [srov.např. nález sp. zn. II. ÚS 2164/10 ze dne 1.11.2011 (N 187/63 SbNU 171), usnesení sp. zn. III. ÚS3436/12 ze dne 19.3.2013, dále např. nálezy sp. zn. I. ÚS 3512/11 ze dne 11.11.2013, sp. zn. III. ÚS562/12 ze dne 24.10.2013 a sp. zn. II. ÚS 1774/14 ze dne 9.12.2014 (N 221/75 SbNU 485)]. Cílem je nahradit formální rovnost smluvních stran rovností materiální. Od vstupu České republiky do Evropskéunie se zásada účinné ochrany spotřebitele promítá do českého právního řádu také prostřednictvím evropského práva, v němž jsou jejím právním základem ustanovení Smlouvy o fungování Evropské unie a článku 38 Listiny základních práv Evropské unie, prováděné celou řadou směrnic.

35. Okresný súd v ďalšom konaní prizná právnomu vzťahu medzi žalobcom a žalovaným spotrebiteľský charakter a z uvedeného vyvodí konzekvencie vo vzťahu k dôkaznému bremenu a bude postupovať podľa druhej hlavy CSP. Prvostupňový súd po vrátení veci bude postupovať v súlade s naplnením ústavného princípu ochrany slabšej zmluvnej strany. V prípade pokiaľ sa v ďalšom konaní preukáže, že návrh žalobcu je premlčaný, resp. že žalovaný spĺňa podmienky oslobodenia od platenia koncesionárskych poplatkov, žalobu je potrebné zamietnuť.

36. Týmto právnym názorom je okresný súd podľa § 391 ods. 2 CSP viazaný.

37. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolať musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).